

[Hans Lund.]

vet indstilling om, hvordan skattekredsene skal være, men da dets forslag ikke er vedlagt lovforslaget, mener man, at der er grund til i et udvalg at se nærmere på denne inddeling.

Et andet spørgsmål er rejst, nemlig med hensyn til skatterådenes sekretariater. Man har hidtil mange steder haft overenskomst med det kommunale skattevæsen, og det er vist en ordning, der har virket meget tilfredsstillende, men spørgsmålet er, om disse overenskomster vil blive genoptaget efter 1. april. Samtlige overenskomster er opsagt. Der kan også rejses det spørgsmål, om man kan styrke skatterådenes position ved, at skatterådene får selvstændigt sekretariat eller får samarbejde med et andet statsligt kontor. Der er jo visse muligheder i øjeblikket ved den omlægning, der foregår.

Det er vel også sådan, at de skatteliggende myndigheder landet over i spænding afventer skatteadministrationens opbygning. Jeg er klar over, at mange mennesker har personlig interesse deri, men spændingen må vel nok siges at være størst med hensyn til fordelingen af arbejdsopgaver, beføjelser og måske navnlig kompetence. Man kan ikke sige andet, end at faren for overadministration er nærliggende, hvis man ikke finder frem til den rigtige arbejdsdeling de forskellige instanser imellem. Og ingen er eller kan være interesseret i dobbeltadministration; den er for det første kostbar for samfundet, og dernæst bærer den i sig kimen til ineffektivitet og måske også manglende ansvar.

Det, vi alle sammen må være interesseret i, er at skabe en effektiv og ensartet administration, der garanterer skatteyderne en retfærdig og efter lovgivningen også rimelig behandling.

Det er min opfattelse, at skatterådene gennem årene har været med til at skabe det gnidningsløse samarbejde, der faktisk er borger og skattevæsen imellem. Borgerne har altid let adgang til at komme i forbindelse med skatterådene eller det enkelte

skatterådsmedlem, og spørgsmålet er, om ikke såvel de kommunale ligningsmyndigheder som den øverste skatteadministration i mange tilfælde har været lykkelige over, at de havde skatterådene som stødpude.

Jeg vil gerne til slut komme med et lille hjertesuk. Jeg er klar over, at mange medlemmer tror, det at være skatterådsmedlem er et vældig godt politisk ben til 16.000 kr. om året. Jeg har også i forbindelse med den omtale, det foreliggende lovforslag har været genstand for i pressen, set, at der er tale om et politisk ben. Jeg vil blot her sige, at det er et utrolig stort og godt arbejde, skatterådsmedlemmerne igennem årene har udført, et arbejde, som både er omfattende, tidkrævende og i mange tilfælde også ubehageligt. Jeg misunder i hvert fald ikke skatterådsmedlemmerne deres 16.000 kr., desuden mener jeg, at det, man forstår ved et ben, er en god betaling for lidt eller intet arbejde, og det er der i hvert fald ikke tale om med hensyn til skatterådene. Jeg tror da, at finansministeren vil være glad for her fra talerstolen at få lejlighed til at give skatterådenes medlemmer et lille klap på skulderen, og jeg tror også, at hvis finansministeren havde troet, det kun var et spørgsmål om at dele nogle af statens penge ud i honorarer, ville han ikke have fremsat det foreliggende lovforslag.

Poul Nielsen: Vi møder her på ny et lovforslag, som er en direkte følge af den nye kommune- og amtsinddeling. Lovforslaget giver finansministeren bemyndigelse til at foretage en nyinddeling af landet i skattekrede, og man sigter imod, at antallet af skattekrede skal nedsættes fra 87 til omkring 65.

Fra mit partis side kan vi tilslutte os dette, men jeg vil gerne sige, at vi forventer, at det oplæg, der nu vil komme med hensyn til de geografiske grænser for de nye skattekrede, formentlig vil give anledning til en hel del diskussion; faktisk er denne diskussion allerede begyndt skatterådsmedlemmerne imellem. Jeg kunne godt tænke